

Louise Sihm Knudsens prædiken 20. søndag efter trinitatis

Taler

Louise Sihm Knudsen
Præst

Dato

18. oktober 2026

Sted

Hans Egedes kirke, København Ø.

Omstændigheder

Prædikenen blev transmitteret i programmet Gudstjenesten på P1

Prædikentekst

Matthæusevangeliet kapitel 21, vers 28-44

- 1 Der er ind imellem langt fra det, vi siger, til det, vi – egentligt – gør; og lever.
Det er ikke raketvidenskab.

- 5 Når store ord bliver forvandlet til små, når tirsdagsbommerangen rammer og
hverdagens kulisse "falmer trindt om land", og "morgenstund får uld i mund"...

Når vi siger nej, men fortryder; eller siger ja, men bare er passive; når der ingen
lydighed er i et ja – eller ingen ægte trods i et nej...

- 10 Ja – når ord bliver uforpligtende. Tomme ord – så at sige, varm luft og skvadder
– som ingen konsekvenser har. Når sproget ikke er resonansskabende.

For det er ikke altid nok, at der bare bliver sagt ja – eller nej. Det afgørende er,
om ordene bliver fulgt op af handling. Ikke at forveksle med gode intentioner.

- 15 For har man sagt A, må man vel også sige B... selvom det nok er lettere sagt end
gjort. For ord bør vel skabe, hvad de nævner?

Men – alt for ofte tager vi nok den store ja-hat på – selvom hatten skjuler et
forventningspres under strithåret. Eller vi siger ja af ren refleks – eller af lutter

- 20 begejstring over noget, vi, når det kommer til stykket, faktisk ikke lige overskuer
eller overkommer.

Langt hellere burde vi vel – lige ud ad landevejen – øve os i at sige: af hjertet ja!
Ja til det, der giver vores – eller andres – liv mening. Og som gør glad.

Eller omvendt øve os i at takke pænt: nej tak. Hvad enten det siges med store eller små bogstaver.

30 Selvom de to sønner i fortællingen i dag svarer forskelligt, ligner de hinanden – for ingen af dem holder jo ord!

Alligevel vil de fleste nok være enige om, at ham, der siger nej, men siden fortryder sit nej, er en anelse mere sympatisk end ham, der siger ja og bare er inaktiv. At det faktisk er ok at fortryde – og åbenlyst vise, at man tager fejl – og
35 dermed vise sin sårbarhed. Uperfekthed. Eller ren og skær: menneskelighed...

Det er – med andre ord – den gode gamle fortælling om ja og nej. To af de allermindste ord i sproget – og samtidig to af de allerstørste ord i livet. Her har intet ændret sig siden skabelsens morgen – hverken essentielt eller eksistentielt.

40 Ja – vi ligner nok sønnerne i en nøddeskal. Kender udmærket erfaringen af, at mund og hånd – hjerne og hjerte – ikke altid går i takt. Når vi siger ja til vores arbejde i vingården, men alligevel aldrig når derhen.

45 Og inderst inde ved vi nok, at det at holde ord – uanset om det er ja eller nej – er hulens afgørende; Og lettere sagt end gjort. Fordi bordet fanger – både sproget og os.

Men indimellem kommer vi bare til at love guld og grønne skove – selvom
50 stenen er grå sten og bladene visne – fordi "munden simpelthen løber over med, hvad hjertet er fuldt af". Fordi sandheden måske sjældent findes i de pæne ord, men mere i de skæve handlinger. Og fordi vi bare er mennesker – bevægelige, påvirkelige, vægelsindede håbsoptimister – eller frygtsomme uforstandige livselskere, som lever under både virkelighedens, fantasiens og idealernes paraply
55 – og Vorherres velsignende parasol.

Hvor uret tikker, hjertet banker – og hvor det forventes, at vi dog gør noget; løber for livet, bruger tiden – og gør gavn, som Gud det vil, og gavn for hinanden.

60 Men det sker ikke af sig selv...

Derfor **er** det vigtigt at sige noget – og gøre noget! Sige ja til arbejdet i vingården

65 og – frit - gå derhen – også selvom der skulle være hårde bump på vejen; Dét, der med et spritnyt verbum også kaldes at "menneskegodt".

Og når det gælder den anden lignelse i dagens evangelium, er der ikke den store forskel. Det glædelige budskab er, at vi hver især har en opgave her; hvad enten
70 den rimer på ja eller nej; hvad enten vi gider eller ej – har grønne fingre eller hybenrøde hjerter...

Livet består af muligheder og af valg – aktive valg – og er ikke bare en beslutning oppe i hovedet, i tankerne, hvor velmenende og smukt det end er.
75 Nej – valget skal også voves, gøres, have ben at gå på – og føres ud i virkeligheden, hvis det skal vække genklang.

Det er ikke nok i teorien at overveje at åbne sin dør og byde naboen indenfor til en kop te. Det kræver lidt kærlighed at stable på benene. "Kærlighed med
80 kærlighed på", så at sige.

For vi er hver især hinandens hverdagshåb. Og "bærer noget af hinandens liv i vores hænder", som en tidligere teolog engang har sagt. Derfor betyder det rent faktisk noget, om vi forsøger at menneskegodt. Ikke bare sige – men gøre en
85 forskel. Række ud. Lade ordet skabe, hvad det nævner. Lade ord være: tidsord, livsord og lysord.

Hernede i det lave – i vingården – på Guds runde blå planet, hvor ikke alt er perfekt og poleret og tager sig godt ud; men hvor livet leves, og kærligheden skal
90 stå sin prøve – også med vingårdens beskidte arbejde mellem knækkede grene og umodne druer. Med nærvær. Og med næstekærlighedens klare "ja tak" – og tik-tak – som hjerteslag.

Og så – måske allervigtigst af alt – huske, set i evangeliets prisme, at Vorherre
95 altid og allerede har sagt ja til os! Og at han holder ord.

Han sender sit nådes lys og lykke og gode råd ned til os – og er med os i sorger og glæder. I medgang og modgang. I alle kirkehverdagsdagene. Han er med os i livet og i døden. Også når vi omsider må give alt fra os for at modtage den
100 evighed, vi ikke fatter det mindste af, – men som vi kan leve og elske - og tro på.

Derfor behøver vi heller ikke altid at have det rigtige svar parat. Vi behøver ikke

105 præstere fejlfrit og perfekt for at gå ind i vingården – eller videre ud i oktoberdagen.

For Vorherre tager nemlig det, vi dømmes ude – og gør det til det vigtigste af alt. Selv den sten, som bygmestrene kasserede, fordi den var for skæv eller ikke lige passede ind i et pænt system. Jo, – Vorherre bygger sit rige af det, verden smider
110 væk: af de uperfekte sønner, de knuste hjerter og de skæve eksistenser. Og af: os.

Og det, vi går og tror er vores største svaghed, det, vi skammer os over og har lyst til at kaste på møddingen – det er præcis dét, Vorherre – generøst og tålmodigt - tager hånd om; For han har både en stor faderhånd og har samtidig vores ryg.

115 Det betyder også, at vi ind imellem skal turde ombestemme os. Turde lade vores stædighed smelte af "den voldsomme nåde" – dén, der er afbilledet her i Hans Egedes Kirke i altertavlens mosaik. Lavet af glaskunstner Liselotte Krodal: et gammelt træsnit af Albrecht Dürer i moderne klæder. Hvor vi ser Treenigheden
120 – Gud, der favner, løfter og bærer sin døde søn, som netop er taget ned fra korset – og Helligånden, der flyver over dem i form af en due.

Og hvor de tre samles i en stor rosa trekant – ét stort stiliseret hjerte – nemlig den voldsomme nåde, der som i et spejl vil vise os, at Vorherre også vil favne,
125 løfte og bære os videre, når og hvor vi ikke selv magter at gå. En voldsom nåde, der altid går med os og går gennem ild og vand, tjørn og tidsel; Med guld i mund og velsignelse; Og kærlighed.

Så vi kan Være evig glade og rejse os fra vores pæne venteposition. Gå ud i
130 hverdagen. Ud til de mennesker, der har brug for os – "være vores næstes brød". Også selvom vi kom til at sige nej i morges.

Det er aldrig for sent at vende om på vejen - for så "at menneskegodt".

135 Så vidt så godt – og hallelu-**ja** – og amen!

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

140 Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

20. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

145

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/louise-sihm-knudsens-praediken-20-sondag-efter-trinitatis>

150

155

160

165

170

175

180